

Sygn. akt III AUa 310/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda (spr.)
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2018 r. w Lublinie

sprawy M. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o przeliczenie emerytury od wcześniejszej daty

na skutek apelacji M. L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 26 stycznia 2018 r. sygn. akt VIII U 1396/17

I. oddala apelację;

II. zasądza od M. L. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Jacek Chaciński Elżbieta Gawda Elżbieta Czaja

III AUa 310/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2018 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie M. L. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. wykonującej prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 22 marca 2017 r. i od dnia 1 czerwca 2015 r. przeliczył emeryturę, należną wnioskodawcy

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

M. L. urodził się w dniu (...).

Decyzją z dnia (...) organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury z uwagi na nieudowodnienie wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Wyrokiem z dnia 19 listopada 2014 roku Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustalił M. L. prawo do emerytury od dnia (...), tj. od dnia ukończenia przez niego 60 roku życia.

Wykonując prawomocny wyrok pozwany decyzją z dnia 12 stycznia 2015 roku przyznał skarżącemu prawo do emerytury od dnia (...). Wyplata świadczenia została zawieszona z uwagi na kontynuowanie przez wnioskodawcę zatrudnienia.

Decyzją z dnia 31 stycznia 2015 roku organ rentowy ustalił wysokość i podjął wypłatę świadczenia od 1 lipca 2014 roku z uwagi na rozwiązanie przez wnioskodawcę z dniem 25 lipca 2014 roku stosunku pracy.

W dniu 23 czerwca 2015 roku M. L. złożył do organu rentowego wniosek o ponowne przeliczenie emerytury, przedkładając zaświadczenie(...) od jednego z byłych pracodawców.

Decyzją z dnia 27 lipca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał rozliczenia emerytury w związku z przychodem osiągniętym w okresie od dnia (...) do dnia 31 grudnia 2014 roku. Wskazał, że przychód wyniósł łącznie 5.851 złotych i nie przekroczył niższej kwoty granicznej przychodu - 70% przeciętnego wynagrodzenia ustalonego dla wymienionego wyżej okresu to jest kwoty 16.317,96 złotych. W tej sytuacji organ rentowy uznał, że osiągnięty przychód nie uzasadniał zmniejszenia, ani zawieszenia emerytury, a świadczenie było wypłacane we właściwej wysokości.

Kolejną decyzją z dnia 12 sierpnia 2015 roku organ rentowy odmówił M. L. ponownego ustalenia wysokości emerytury poprzez doliczenie do stażu pracy dodatkowego okresu zatrudnienia. W uzasadnieniu wskazano, że wnioskodawcy przysługiwała jedynie możliwość doliczenia składek zgromadzonych na koncie po przyznaniu świadczenia.

Decyzją z dnia 24 sierpnia 2015 roku pozwany odmówił przeliczenia emerytury wnioskodawcy zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 5 marca 2015 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dotyczącym wprowadzonej zmiany w art. 26 ust. 6, ponieważ na dzień zgłoszenia wniosku o emeryturę, to jest w dniu 23 czerwca 2014 roku, nie osiągnął powszechnego wieku emerytalnego, a decyzją z dnia 2 stycznia 2015 roku została przyznana emerytura na podstawie art. 184 ustawy. Ponadto organ rentowy wskazał, że w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (...) z dnia 20 listopada 2002 roku wpisano kwotę – 175.889,79 złotych, która budzi wątpliwości, albowiem średnia krajowa w 1997 roku wynosiła 12.743,16 złotych, zatem wynagrodzenie wnioskodawcy w 1997 roku wynosiło procentowo ponad 1300%.

Wyrokiem z dnia 22 marca 2017 roku Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił powyższą decyzję w ten sposób, że do wyliczenia wartości kapitału początkowego przyjął wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 117,42 %, a do obliczenia wysokości emerytury przyjął wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 129,50 %, oddalając jednocześnie odwołanie w pozostałym zakresie i umarzając postępowanie dotyczące odwołań od decyzji z dnia 27 lipca 2015 roku i 12 sierpnia 2015 roku. Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 5 maja 2017 roku.

Wykonując powyższy wyrok organ rentowy decyzją z dnia 10 maja 2017 roku przeliczył emeryturę wnioskodawcy od dnia 1 czerwca 2015 roku, tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek o przeliczenie świadczenia.

Powyższy stan faktyczny nie był sporny między stronami.

W oparciu o poczynione ustalenia Sąd Okręgowy nie uwzględnił odwołania, przywołując przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 1440, ze zm.). Zgodnie z art. 129 ust. 1 tej ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W ocenie Sądu Okręgowego organ rentowy prawidłowo wykonał wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 22 marca 2017 roku i przeliczył wnioskodawcy emeryturę od dnia 1 czerwca 2015 roku, tj. od początku miesiąca, w którym wnioskodawca zgłosił stosowny wniosek o przeliczenie świadczenia. Nie było podstaw do przeliczenia świadczenia od wcześniejszej daty, bowiem wniosek w tym przedmiocie został przez M. L. zgłoszony w dniu 23 czerwca 2015 roku.

Z tych względów i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca zarzucając:

- 1) błędną wykładnię art. 125 ust. 1 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 20 rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (...) (Dz. u. Nr 10, poz. 49);
- 2) niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wskutek naruszenia art. 217 § 2 k.p.c. i art. 473 k.p.c. poprzez pominięcie wniosków złożonych w piśmie procesowym z dnia 7 października 2013 r. oraz art. 328 § 2 k.p.c. przez niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku;
- 3) sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez niewszerechną ocenę dowodów z pominięciem dokumentów urzędowych.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania lub „uchylenie” wyroku i ustalenie, że pozwany niesłusznie pominął okres od (...) do 1 czerwca 2015 r. przy przeliczaniu emerytury.

W uzasadnieniu apelacji skarżący przedstawił argumentację na poparcie stawianych zarzutów.

Opierając się na ustaleniach faktycznych jak i rozważaniach prawnych poczynionych przez Sąd I instancji **Sąd Apelacyjny zważył co następuje:**

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny akceptuje w całości ustalenia faktyczne jak i wywody prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtórzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia prawa procesowego, wskazanego w apelacji. Stan sprawy nie był sporny między stronami, co podkreślił Sąd Okręgowy, zatem nie można mówić o pominięciu przez Sąd dowodów, które miałyby być istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. W sprawie niniejszej istotne jest bowiem to kiedy wnioskodawca złożył wniosek o przeliczenie świadczenia i czy organ rentowy datę złożenia wniosku uwzględnił w zaskarżonej decyzji. Okoliczności te zostały zbadane przez Sąd Okręgowy.

Nie zachodziła też konieczność uzupełnienia postępowania przez Sąd Okręgowy, gdyż materiał dowodowy zebrany w sprawie a niekwestionowany przez strony, pozwalał na jej rozstrzygnięcie.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., gdyż uzasadnienie sporządzone przez Sąd spełnia wymogi przewidziane w tym przepisie tj. zawiera ustalenie faktów ze wskazaniem dowodów, na których sąd się oparł i ocenę

tych dowodów jak również wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Dodać należy, że zarzut naruszenia prawa procesowego mógłby być uwzględniony tylko wówczas gdyby naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy. Uzasadnienie wyroku jest sporządzone po wydaniu rozstrzygnięcia a zatem, co oczywiste, nie wpływa na wynik sprawy. Gdyby jednak z uzasadnienia wyroku nie dało się wywieść rozumowania sądu, przez co wyrok nie poddawałaby się kontroli instancyjnej, wówczas zarzut naruszenia cyt. przepisu byłby zasadny. W sprawie niniejszej Sąd Okręgowy szczegółowo ustalił stan faktyczny, poparty zebranym w sprawie materiałem dowodowym, przedstawił logiczne wnioski a zatem brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c.

Sąd Okręgowy nie naruszył też prawa materialnego wskazanego w apelacji. Zgodnie z treścią przywołanego w apelacji art. 125 ust. 1 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych adresowany jest do pracodawcy i określa obowiązki jakie na nim ciąży. W sprawie niniejszej spór nie dotyczy niewywiązania się przez pracodawcę z jego powinności, ale koncentruje się na prawidłowości decyzji przeliczającej emeryturę wnioskodawcy od konkretnej, wskazanej przez pozwanego daty. Okoliczności te prawidłowo zbadał i ocenił Sąd Okręgowy.

Sąd ten nie dopuścił się naruszenia § 20 cyt. rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., który to przepis określa jakie środki dowodowe winien przedłożyć pracownik w postępowaniu przed organem rentowym. Przepis ten nie znajduje w sprawie zastosowania, zatem nie można mówić o jego naruszeniu.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył wyłącznie daty przeliczenia świadczenia. Zgodnie z treścią powołanego przez Sąd Okręgowy art. 129 ust. 1 cyt. ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Zasadą jest zatem działanie organu na wniosek ubezpieczonego, co wynika również z treści art. 116 ust. 1 cyt. ustawy, zgodnie z którym postępowanie w sprawach świadczeń wszczynają się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej. W sprawie niniejszej wniosek o przeliczenie emerytury został złożony przez wnioskodawcę w dniu 23 czerwca 2015 r., zatem najwcześniej od dnia 1 czerwca 2015 r., świadczenie mogło być przeliczone.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wyrok wydany przez Sąd Okręgowy jest prawidłowy i zgodny z obowiązującymi przepisami, zaś apelacja wnioskodawcy jako całkowicie bezzasadna podlega oddaleniu w trybie art. 385 k.p.c.

Organ rentowy jest stroną wygrywającą sprawę, zatem wnioskodawca na mocy art. 98 § 1 k.p.c. winien zwrócić mu poniesione koszty postępowania apelacyjnego tj. koszty zastępstwa procesowego w kwocie 240 zł. Zasadzając koszty procesu Sąd Apelacyjny miał na uwadze treść § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265).